

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce **J. S.**, proti žalovanému **předsedovi Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou**, se sídlem Žďár nad Sázavou, Strojírenská 28, o žalobě ze dne 31. 5. 2016 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vydání opatření k zajištění pořádku v budově Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou a k ochraně tam se vyskytujících osob, v roce 2009 pod sp. zn. 20 St 15/2009, a v souvisejícím nepřetržitém sledování žalobce justiční stráží,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 1. 6. 2016 Krajský soud v Brně obdržel žalobcovo podání ze dne 31. 5. 2016 označené jako „*Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu o zrušení opatření k zajištění pořádku v budově Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou a k ochraně tam se vyskytujících osob, vydaném v roce 2009 předsedou Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou pod sp. zn. 20 St 15/2009*“. Jak plyne z obsahu tohoto podání, žalobce brojil primárně proti označenému aktu předsedy Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou. Napadený úkon je žalobcem opakovaně vymezován jednak jako *rozhodnutí*, jednak jako *opatření*. V části VIII. žaloby (návrh výroku rozsudku – žalobní petit) žalobce navrhl, aby soud deklaroval nezákonnost tohoto aktu (bod III. žalobního petitu) a zrušil jej (bod II. žalobního petitu). Pod bodem IV. žalobního petitu pak žalobce navrhl, aby zdejší soud uložil žalovanému povinnost jednak „*vydávat do budoucna obecná opatření dle ust. § 22 zák. č. 555/92 Sb., výhradně formou písemného správního rozhodnutí s poučením o opravném prostředku*“, jednak „*uložit jednotlivým soudcům Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou povinnost pro případ postupu dle ust. § 22 zák. č. 555/92 Sb., v jednotlivých řízeních, vyhlášovat tato opatření veřejně, formou usnesení a tato řádně odůvodňovat, pro vyloučení svévole*“. Dále žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost „*zdržet se nepřetržitého sledování žalobce justiční stráží, bez zákonného důvodu*“ (bod I. žalobního petitu). V této souvislosti žalobce v částech I. až V. žaloby popsal jednání příslušníků justiční stráže v letech 2009–2011 a dále ve dnech 27. 4., 12. 5., 25. 5. a 27. 5. 2016.

[2] Zdejšímu soudu nebylo ze žalobcova podání dostatečně zřejmé, zda a případně v jakém rozsahu se jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), nebo o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., a dále proti jakým úkonům žalovaného (resp. justiční stráže) žalobce konkrétně brojí. Z tohoto důvodu žalobce usnesením ze dne 30. 1. 2017, č. j. 29 A 80/2016-9, vyzval k odstranění vad podání. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 2. 2. 2017, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě, ani později, však na ně nereagoval.

[3] Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

[4] Jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009-197 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), žalobu je pro účely určení žalobního typu (§ 65 a násl. s. ř. s. – žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, § 79 a násl. s. ř. s. – žaloba nečinnosti, § 82 a násl. s. ř. s. – žalob zásahová) třeba posuzovat podle jejího obsahu, a nikoliv podle toho, jak ji žalobce označil; pro soud je přitom závazný její petit. Vedle toho je správní soudnictví postaveno na dispoziční zásadě, při výslovně projevené vůli žalobce tak soud nemá prostor k překvalifikování podané žaloby na jiný žalobní typ (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-39, č. 3412/2016 Sb. NSS).

[5] V daném případě je nepochybné, že žalobce podanou žalobou primárně brojil proti opatření žalovaného (soud v souladu s § 33 odst. 1, § 69 a § 83 s. ř. s. upřesnil osobu žalovaného; v této souvislosti viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 Aps 4/2008-138, č. 1718/2008 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, č. 3196/2015 Sb. NSS) k zajištění pořádku a bezpečnosti v budově soudu ve smyslu § 22 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážích České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

[6] Zde je nutno v první řadě uvést, že ani v případě jednání justiční stráže spočívajícího v činění nezbytných opatření k zajištění pořádku a bezpečnosti v budovách soudů, jakož i v jiných místech činnosti soudu, a plynulého a nerušeného průběhu soudního řízení (§ 22 odst. 2 zákona č. 555/1992 Sb.), ani v případě pokynu oprávněné osoby k takovému jednání (§ 22 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb.) se nejedná o rozhodnutí správního orgánu, a to jak po formální, tak po materiální stránce. Již ze samé povahy věci vyplývá, že jednání justiční stráže je faktickým zásahem (viz zejména § 22 odst. 4, 5 zákona č. 555/1992 Sb.), řídicí akt oprávněné osoby (§ 22 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb.) je pak pouhým pokynem, navíc závazným toliko pro justiční stráž. Hodlal-li tedy žalobce proti předmětnému opatření žalovaného podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, nutno uzavřít, že taková žaloba by byla nepřipustná, neboť ze soudního přezkoumání (v rámci tohoto žalobního typu) jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s.].

[7] Jak ovšem uvedeno již výše, žalobce ani k výzvě nerozptýlil pochyby soudu o žalobcem zamýšlené povaze podané žaloby, soud se jí tedy zabýval dle jejího obsahu. V tomto ohledu lze konstatovat, že proti jednání justiční stráže ve smyslu § 22 odst. 2 zákona č. 555/1992 Sb.

ve spojení s pokynem oprávněné osoby ve smyslu odstavce 3 téhož paragrafu by bylo možno brojít zásahovou žalobou (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 Aps 4/2008-138, č. 1718/2008 Sb. NSS). Zde je nutno uvést, že žalobce výslovně brojil proti pokynu žalovaného z roku 2009, o němž byl informován přípisem žalovaného ze dne 15. 12. 2009, sp. zn. 20 St 15/2009 (jak plyne z kopie této listiny doložené žalobcem, byl mu dotčený přípis zaslán dne 16. 12. 2009). Ve vztahu k tomuto tvrzenému zásahu je podaná žaloba opožděná. Podle § 84 odst. 1, 2 s. ř. s. lze zásahovou žalobu podat do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu (subjektivní lhůta). Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (objektivní lhůta). Zmeškání lhůty nelze prominout. Ze shora uvedených skutkových okolností je zjevné, že napadený pokyn (opatření) žalovaného byl vydán již v roce 2009. Brojil-li tedy žalobce proti tomuto jednorázovému zásahu (s případnými trvajících důsledky) žalobou podanou dne 1. 6. 2016, nutno konstatovat, že tak učinil až po uplynutí dvouleté objektivní lhůty. V tomto ohledu se tedy žaloba odmítá dle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 84 odst. 1, 2 s. ř. s.

[8] K uvedenému je nutno dodat, že odmítnutí žaloby v části týkající se pokynu žalovaného současně dopadá i na související bod IV. žalobního petitu, jímž se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému při vydávání pokynů dle § 22 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb. do budoucna. Jak vyplývá z § 87 odst. 2 s. ř. s., mohl by se soud otázkou trvání zásahu či jeho důsledků a hrozby jeho opakování zabývat pouze tehdy, pokud by přezkoumával zásah samotný. Tento přezkum však v daném případě není pro opožděnost žaloby možný, protože nepřipadá v úvahu ani vydání takto podmíněného konstitutivního výroku (zákazu, příkazu) ve věci samé.

[9] Žalobce se dále domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost „*zdržet se nepřetržitého sledování žalobce justiční stráží, bez zákonného důvodu*“ (bod I. žalobního petitu). Ve vztahu k této části žaloby soud žalobce vyzval dle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vady žaloby spočívající v její neurčitosti. V částech I. až V. žaloby sice žalobce popsal jednání příslušníků justiční stráže v letech 2009–2011 a dále ve dnech 27. 4., 12. 5., 25. 5. a 27. 5. 2016, v žalobním petitu však brojil proti svému „*nepřetržitému sledování*“ justiční stráží. Výzvu k odstranění uvedených nejasností žaloby (tedy k výslovnému a jednoznačnému označení konkrétních úkonů justiční stráže, proti nimž žaloba směřuje) žalobce oslyšel. Vada podání tak nebyla ve stanovené lhůtě odstraněna a zároveň v řízení nebylo v daném rozsahu možno pro tento nedostatek pokračovat, neboť nebyl přesně a určitě vymezen předmět žalobního žádání. Tuto část žaloby tak soud odmítl dle § 37 odst. 5 s. ř. s.

[10] Z uvedených důvodů tedy soud žalobu jak celek odmítl, a to zčásti pro její opožděnost a zčásti pro neodstranění jejích vad, pro něž nebylo možno v řízení pokračovat.

[11] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který

za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. února 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu